

Arrest

nr. 300 656 van 26 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 10 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 20 april 2022, diende op 21 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 10 augustus 2023 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 11 augustus 2023 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 21/04/2022

Overdracht CGVS: 09/06/2022

U werd gehoord op het CGVS op 3 juli 2023 van 13:36 tot 17:43 uur, bijgestaan door een tolk die Pashtou spreekt.

Uw advocaat meester OGER Ignace, loco meester DIBI Jessica, was aanwezig van 13:45 uur tot het einde van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, N.(...) A.(...) S.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren in het dorp Adhorr, in het district Khogyani, in de provincie Nangarhar.

U was net begonnen aan uw laatste jaar op school toen u problemen kreeg met de taliban. U was 's ochtends rond zeven uur onderweg met uw fiets naar uw school in Manu, toen u in Manu Kandaw werd tegengehouden door twee talibs die een bom aan het plaatsen waren op de weg. Ze vroegen u naar uw naam, de naam van uw vader en grootvader en uw adres. U mocht hierna verder rijden. Toen u ongeveer vijftien minuten later Amerikaanse troepen tegenkwam hield u deze tegen. U sprak met de tolk en legde uit wat u net had meegemaakt. De tolk verzocht u om die plaats aan te duiden. U ging mee en aangezien u te laat was voor school besliste u naar huis te gaan. Toen u thuis aankwam hoorde u dat er een gevecht was ontstaan tussen de overheid en de taliban in het dorp Adur, in Molokande, op ongeveer tien à vijftien minuten wandelafstand van uw huis.

Twee dagen later, op 12 oktober 2017, ontving uw vader 's morgens een eerste dreigbrief van de taliban. Diezelfde dag, in de avond, kwamen de taliban bij u thuis langs op zoek naar u. U werd beschuldigd van spionage en uw vader moest zijn zoon, u, daarom uitleveren aan de taliban. Uw vader zei dat u niet thuis was en de taliban doorzocht uw woning. U kon vluchten naar uw maternale oom die langs u woonde. De volgende ochtend vluchtte u naar het huis van uw zus in Manu. Uw vader werd meegenomen door de taliban en voor ongeveer tien dagen vastgehouden,. Hij werd vrijgelaten door de bemiddeling van de ouderen van het dorp. U verbleef na uw ontsnapping naar Chaparhar, Kabul en Nimroz. Op 1 december 2017 werd uw ouderlijke woonst door de taliban in brand gestoken. Uw ouders gingen naar Chaparhar en u verliet Afghanistan. U verbleef ongeveer een jaar in Iran. U werd teruggestuurd naar Afghanistan en begon te werken als arbeider in Kabul. Op 26 mei 2019 begon u te werken als securityagent van een bouwbedrijf in Badakhshan. Op 15 augustus 2019 ontving uw vader een tweede dreigbrief voor u van de taliban.

U verliet Afghanistan in juni 2020. Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië en Herzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk heeft ongeveer een jaar en tien maanden geduurd. U kwam aan in België op 20 april 2022 en u diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende originelen neer: uw taskara, documenten met betrekking tot uw werk als securityagent, drie foto's van uw verwoest huis, twee dreigbrieven en uw werkcontract van uw job in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Door tal van tegenstrijdigheden, inconsistenties en eigenaardigheden kan immers geen geloof gehecht worden aan uw asielaanvraag.

Vooreerst verklaart u toen u 's ochtends rond zeven uur onderweg naar school was twee talibs die een bom aan het plaatsen waren te zijn tegengekomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 03.07.2023 (verder NPO), p. 14). U stelde hierbij dat geen van de twee talibs hierbij op de de uitkijk stond. Bovendien was het al klaarlicht en stelde u dat u dit zag op een weg waar de overheid regelmatig langs kwam (NPO, p. 16 en 18). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban zonder enige voorzorgsmaatregelen op klaarlichte dag een bom zouden plaatsen op een weg waar de overheid regelmatig passeerde. Zo liepen ze immers een zeer groot risico om betrapt en gestopt of aangevallen te worden door de overheid.

Voorts stelt u dat u na het zien van de bomplaatsing en de interactie met de taliban vrijwel meteen naar de overheid stapte zonder hier schijnbaar lang over na te denken of zonder de feiten vooraf met iemand te bespreken. Het is opmerkelijk dat u onmiddellijk besliste dit te vertellen aan de overheid aangezien u even ervoor aan de taliban, net om te vermijden dat u zou gaan klikken toen, al de gegevens van u en uw familie had moeten geven (NPO, p. 14). Bovendien woonde u in een door de taliban gecontroleerd gebied en verklaarde u zelf dat mensen die de taliban verklikten werden vermoord (NPO, p. 12-13). Van u, die een duidelijk zicht had op de controle- en machtsmechanismen van de taliban in uw dorp en regio, is het niet onredelijk om te verwachten dat u het besef had dat het doorgeven van eender welke informatie over de taliban, ernstige risico's met zich kon meebrengen. Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat dit besef bij u op dat moment aanwezig was. Dat u niet even stilstond bij de mogelijke gevolgen van uw acties komt gezien de door u geschetste veiligheidssituatie en houding van de taliban ten aanzien van verklikkers komt niet aannemelijk over.

Daarenboven is het opmerkelijk dat u niet meer details kan geven over het gevecht tussen de overheid en de taliban dat uitbrak nadat u informatie over de taliban had doorgegeven aan de overheid. U verklaart dat er een gevecht uitbrak nadat u terug thuis aankwam in Adur, Molokande, een dorp dat zich op ongeveer vijftien minuten wandelafstand bevindt van uw huis (NPO, p. 20). Verder dan dit kan u geen informatie meer geven. U weet niet hoe het gevecht is verlopen, wat de afloop van het gevecht was en of er slachtoffers of doden vielen. Gevraagd of u meer informatie vroeg aan uw familie over het gevecht zei u dat uw ouders oude mensen zijn en dat er niemand naar die plaats is gegaan om meer informatie te vragen en dat u dit daarom ook niet gevraagd hebt. (NPO, p. 20). Uw melding van de bomplaatsing en het daaropvolgende gevecht tussen de overheid en de taliban waren nochtans de rechtstreekse aanleiding van uw problemen met de taliban. Dat u niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd omtrent de vermeende exacte gebeurtenissen en de nasleep ervan, die een grote impact op en verregaande gevolgen voor uw familie zouden hebben gehad, overtuigt niet en doet afbreuk aan de ernst en waarachtigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot uw vaders ontvoering niet eensluidend. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u namelijk dat uw vader werd meegenomen door de taliban (Vragenlijst CGVS, p. 2, nr. 3.5). Op het CGVS maakt u hiervan initieel geen gewag. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u dit op het CGVS nog niet had verteld, zei u dan dat u dit wel had verteld en stelde u dat uw vader werd meegenomen nadat u de eerste dreigbrief had ontvangen, dat hij tien dagen werd opgesloten en dat hij met hulp van de ouderen werd vrijgelaten. Opnieuw geconfronteerd met het feit dat u dit nog niet eerder had verteld, zei u dan weer dat u er nog niet over had gepraat omdat u dacht dat de vraag u gesteld ging worden (NPO, p. 23). Echter, er werd u gevraagd om alle incidenten en gebeurtenissen op te sommen die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan en na uw vrij relaas werd er driemaal gevraagd of u alle redenen had gegeven. U beantwoordde de vraag positief en zei niets over de ontvoering van uw vader (NPO, p. 15 en 23). Dat u dit essentiële element niet spontaan hebt aangehaald, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van asielaanvraag. Daarnaast zijn uw verklaringen op het CGVS hierover niet consistent met uw verklaringen op de DVZ. Op de DVZ verklaarde u immers dat uw vader werd ontvoerd door de taliban toen u in Nimroz was en liet u blijken dat hij werd meegenomen in 2020, nadat u een tweede keer besliste om te vertrekken uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS, p. 2, nr. 3.5). Op het CGVS verklaart u echter dat uw vader werd ontvoerd de dag dat u de eerste dreigbrief had ontvangen op 12 oktober 2017 (NPO, p. 23). Dit is echter een verschil van meer dan twee jaar. Uw inconsistente verklaringen over het moment van de ontvoering doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Waar u op het CGVS nog aanhaalt dat uw huis werd platgebrand toen u voor de eerste keer vertrok uit Afghanistan, meer bepaald op 1 december 2017, verklaarde u op de DVZ expliciet dat de taliban uw huis platbrandde in 2020 (Vragenlijst CGVS, p. 2, nr. 3.5).

Aan het begin van het interview op het CGVS vermeldt u wel dat er een klein verschil was met betrekking tot de datum van het incident met uw huis en verklaart u dat uw huis op 1 december 2017 in brand werd gestoken (NPO, p. 3-4). Dit is echter een verschil van meer dan drie jaar. Uw verklaring overtuigt niet. U legt hierbij ook een aantal foto's neer. Op deze foto's wordt een door brand beschadigd huis afgebeeld. Wie dit huis toebehoort blijkt niet uit deze foto's. Ook waar en wanneer deze foto's genomen worden blijkt uit niets. Bovendien kan aan privéfoto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Ook moet worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste interview op de DVZ niet vermeldde dat u een jaar in Iran hebt gewoond en dat u nadien (gedwongen) terugkeerde naar Afghanistan. Ook bent u inconsistent in uw verklaringen met betrekking tot hoe lang u na uw terugkeer dan nog in Afghanistan hebt gewoond. Eerst verklaart u gedurende zes maand als arbeider te hebben gewerkt totdat uw schoonbroer de job als securityagent voor u vond en regelde (NPO, p. 7). U verklaart op 26 mei 2019 te zijn begonnen als securityagent en dat u ongeveer zes à zeven maanden als agent hebt gewerkt (NPO, p. 14). Dit wil zeggen dat u rond december 2018 terug naar Afghanistan keerde. Toen u gevraagd werd hoe lang u in Afghanistan verbleef toen u terugkwam uit Iran zei u dat u nog zeven maanden in Afghanistan verbleef vooraleer u terug vertrok (NPO, p. 13). U verklaarde echter ook dat u in juni 2020 vertrok uit Afghanistan (NPO, p. 23). Dit wil zeggen dat u ongeveer nog anderhalf jaar in Afghanistan hebt gewoond vooraleer u terug vertrok uit Afghanistan. Dat u geen correct beeld schetst van de periodes dat u in Afghanistan verbleef doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorst verklaart u twee dagen na het gevecht dat u een eerste dreigbrief te hebben ontvangen, de taliban die avond bij u langskwamen, u vluchtte, uw vader werd ontvoerd en een paar maanden later uw ouderlijk huis in brand gestoken (NPO, p. 14-15 en 23). Nadien gebeurt er gedurende bijna twee jaar niets (NPO, p. 8). Gevraagd hoe het komt dat de taliban u na bijna twee jaar plots nog een dreigbrief stuurden zei u dat iemand waarschijnlijk verklikt had dat u terug in Afghanistan was en de taliban u daarom terug een brief stuurden. U stelde hierbij dat als uw vader u aan het hen zou hebben gegeven ze u binnen 1 minuut zouden vermoorden omdat de dood de enige straf was voor een spion (NPO, p. 22). In het licht van deze bewering en gezien de eerdere feiten naar aanleiding van de weigering van uw vader u aan de taliban uit te leveren is het dan ook onbegrijpelijk dat u na het ontvangen van de tweede dreigbrief op 15 augustus 2019 pas in juni 2020 Afghanistan heeft verlaten. De eerste keer dat u een dreigbrief ontving vertrok u de dag nadien al uit uw regio (NPO, p. 5 en 23). Dat u nog tien maanden wacht alvorens te vertrekken en u deze keer zo laks omgaat met uw eigen veiligheid komt is doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u de twee dreigbrieven die u kraag van de taliban neer. Wat betreft deze brieven moet worden opgemerkt dat het slechts kopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Daarnaast blijkt de inhoud van de tweede brief niet helemaal in overeenstemming met uw verklaring dat de taliban u nog steeds zou zoeken omdat u door hen werd gezien als spion naar aanleiding van de gebeurtenissen met de bom (NPO, p. 23). Uit brief blijkt immers dat de taliban u bedreigen omwille van uw job en eisen dat u uw job stopzet. Het feit dat u na ontvangst van deze dreigbrief uw werk zonder meer heeft verdergezet en heeft kunnen verderzetten tot aan het einde van uw contract doet dan trouwens ook verbazen (NPO, 22). De door u neergelegde brieven herstellen uw ongeloofwaardige verklaringen niet. De vaststelling dat u de inhoud van een door u neergelegd stuk ter staving van uw asielmotieven niet kent tast eveneens de ernst van uw verklaringen en de waarachtigheid van uw asielrelaas verder aan.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Ook hier gaat het om louter kopieën en kan worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Afghaanse

documenten (cfr. *supra*). Uw taskara houdt bovendien enkel verband met uw identiteit die hier niet betwist wordt. Ter staving van uw werk als securityagent legt u een aantal documenten neer, maar u weet niet wat er in staat omdat zij in het Engels zijn opgesteld. U heeft aan niemand gevraagd om dit te verlaten voor u. Gevraagd waarom u dit niet deed zei u dat ze u op het kantoor hebben uitgelegd wat deze documenten waren (NPO, p. 9-10). Aangezien u deze documenten voorlegt om uw profiel te ondersteunen mag verwacht worden van u dat u de nodige inspanningen onderneemt om te achterhalen wat er in deze documenten werd geschreven. Zoals al werd opgeworpen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast door het neerleggen van stukken waarvan u zelf de inhoud niet kent.

Uw loonfiches van uw job in België tonen aan dat u hier werkt, maar houden geen verband met uw problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren

op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren".

Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de

gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij

met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

Schending van artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoeker licht toe als volgt:

“II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt eerstens dat het weinig aannemelijk is dat de Taliban zonder enige voorzorgsmaatregelen een bom zouden plaatsen:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij merkt op dat zij enkel twee leden van de Taliban heeft gezien:

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 15]

Echter, dit betekent niet dat er geen andere Talibanleden mogelijks aanwezig waren. Verzoekende partij heeft enkel verteld wat zij zelf heeft waargenomen. Zij kan bovendien niet worden verantwoordelijk gesteld voor de gebrekkige voorzorgsmaatregelen in hoofde van de Taliban. Dit ligt immers niet in haar handen.

II.1.2. Verwerende partij stelt vervolgens dat verzoekende partij geen aannemelijke verklaringen heeft afgelegd over haar eigen handelingen:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij benadrukt dat deze bommen werden geplaatst op de route naar haar school. Dit was aldus voor verzoekende partij uitermate gevaarlijk en zij zag de Amerikanen net passeren. Op dergelijke momenten van paniek wist verzoekende partij dan ook niet beter dan dit meedelen uit veiligheidsredenen en angst aan de enige personen die effectief konden helpen. Het ontbreekt verwerende partij geheel aan inlevingsvermogen. Zij stelt simpelweg dat verzoekende partij eerst diende na te denken over haar acties, maar negeert het element van levens die op het spel kwamen te staan door de handelingen van de Taliban.

II.1.3. Verwerende partij gaat als volgt verder:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij benadrukt dat zij zelf niet is teruggekeerd om na te gaan hoe het gevecht was verlopen en hoeveel slachtoffers er waren gevallen. Zij verklaarde tijdens haar groot onderhoud het volgende:

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 20]

Haar ouders zijn zelf te oud, haar broer is vermist, voor het overige heeft verzoekende partij enkel zussen en zij woonden afgelegen met zeer weinig medebewoners:

[Ibid., p. 12]

Bovendien verliet verzoekende partij zeer kort na de aanval haar huis en vertrok zij naar het huis van haar maternale oom en vervolgens naar haar zus:

[Ibid., p. 14-15]

De focus van verzoekende partij was dan ook gericht op zichzelf in veiligheid brengen daar er zware sancties worden opgelegd aan spionnen door de Taliban eerder dan informatie verzamelen over het gevecht dat had plaatsgevonden. In dit opzicht is het niet merkwaardig dat verzoekende partij over minder details beschikt en houdt verwerende partij geen rekening met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij.

II.1.4. Verwerende partij stelt vervolgens dat verzoekende partij haar verklaringen omtrent de ontvoering van haar vader niet eensluidend zijn:

[citaat bestreden beslissing]

Het relaas van verzoekende partij tijdens haar kort onderhoud bij de DVZ luidt als volgt:

[citaat CGVS-Vragenlijst, stuk 9, vraag 3.5]

Verzoekende partij merkt op dat er wellicht een vergissing is gebeurd. Immers, zij bevond zich in Nimroz ten tijde dat haar huis werd afgebrand, maar was in Chaparhar toen haar vader werd meegenomen:

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 23-24]

De gehoren bij de DVZ verlopen in haastige omstandigheden waardoor dergelijke fouten veelvoorkomend zijn en dit niet meteen als een tegenstrijdigheid moet worden beschouwd.

Wat betreft het jaartal, werd dit verkeerdelijk genoteerd (zie infra onder randnummer II.1.5.) en diende dit 2017 zijn. Bijgevolg kan worden besloten dat verzoekende partij wél consistent is geweest over het moment van de ontvoering van haar vader.

II.1.5. Verwerende partij haalt vervolgens tegenstrijdigheden aan tijdens het klein onderhoud bij de DVZ en het groot onderhoud bij de CGVS:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij benadrukt andermaal dat zij deze correctie reeds bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aanhaalde en vraagt zich af wat meer zij kan doen dat dit meteen doorgeven aan de CGVS:

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 3-4]

Het is dan ook ongehoord van verwerende partij om dit argument te gebruiken tegen verzoekende partij. Verzoekende partij wenst hier nog aan toe te voegen dat het verwarde jaartal van 2020 niet zomaar uit de lucht is gegrepen, maar dat dit het jaartal is waarin verzoekende partij Afghanistan voor een tweede maal verliet. Zij geraakte allicht verward, maar bleef gedurende het groot onderhoud wel consistent in haar verklaringen over de exacte datum van de brandstichting:

[Ibid., p. 5]

[Ibid., p. 15]

[Ibid., p. 21]

Wat betreft de foto's heeft verzoekende partij haar best gedaan om bewijzen te verzamelen en vormt dit weldegelijk een begin van bewijs, maar verwerende partij schuift deze ten onrechte volledig aan de kant.

II.1.6. Tot slot stelt verwerende partij het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij merkt op dat zij tijdens haar kort gehoor bij de DVZ slechts haar reisweg van haar meest recentelijk en thans tweede vertrek uit Afghanistan heeft meegedeeld en niet over de eerste keer dat zij Afghanistan verliet daar zij werd terug gestuurd, vervolgens een tijdje verbleef in Afghanistan en dan andermaal het land verliet en doorreisde naar België.

Verzoekende partij bemerkt verder dat zij niet instaat voor de lakse houding van de Taliban. Bovendien kan van een groepering als de Taliban bezwaarlijk worden verwacht dat zij op een logische wijze redeneren. Echter, verzoekende partij heeft een mogelijke en eveneens plausibele verklaring gegeven waarom de Taliban een tweede dreigbrief hebben gestuurd naar verzoekende partij, maar verwerende partij weigert deze aan te nemen:

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 22-23]

De Taliban hebben nooit meegedeeld aan haar vader waarom zij een tweede dreigbrief hebben gestuurd. Verzoekende partij kan aldus niet meer doen dan zelf gissen waarom de Taliban plots een tweede brief verstuurden.

Wat betreft het tweede vertrek van verzoekende partij uit Afghanistan, wenst verzoekende partij te verduidelijken dat zij destijds geen geld meer had om opnieuw te vertrekken. Zij bleef bovendien niet in haar eigen dorp, maar in Kabul en werkte om zo geld te verzamelen voor een tweede poging om het land te verlaten:

[Ibid., p. 22]

Verwerende partij is enorm kortzichtig en houdt allerminst rekening met de verklaringen van verzoekende partij. Verwerende partij voert klaarblijkelijk geen gedegen onderzoek naar het relaas van verzoekende partij.

II.1.7. Verzoekende partij meent aldus dat verwerende partij bijzonder onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd.

Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd door de Taliban.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofddorde erkend worden als vluchteling.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden."

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980."

Verzoeker licht toe als volgt:

"II.2.1. Verzoekende partij meent dat zij in hoofddorde in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, gezien de huidige ontwikkelingen in Afghanistan.

Subsidiair; meent zij dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij zal hieronder uitvoering haar standpunt uiteenzetten.

II.2.2. Verzoekende partij wenst hieronder uiteen te zetten waarom het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar om het even waar in Afghanistan (en zij aldus als vluchteling moet worden erkend).

De situatie in Afghanistan is sinds 2021 drastisch veranderd. Het land is volledig onder de macht en de controle van de Taliban. Verzoekende partij kan zich nergens op een veilige manier vestigen.

In de nasleep van de terugtrekking van de internationale troepen uit Afghanistan is de veiligheids- en mensenrechtensituatie over heel Afghanistan grondig gewijzigd.

Op 15 augustus 2021 ontvluchtte president Ashraf Ghani Kabul, terwijl de Taliban het presidentieel paleis overnam en het herstel van het Islamitisch Emiraat in Afghanistan aankondigde. Het land is nu volledig in handen van de Taliban en er wordt een enorm streng islamitisch beleid gehanteerd (zie infra).

Verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten geven aan dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de Taliban tegen onder andere 'verwesterde Afghanen' die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Afghanen die beschouwd worden als 'verwesterd' lopen immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door de Taliban, op grond van het vermoeden dat zij Westerse waarden hebben geïnternaliseerd of 'vreemdelingen' of spionnen zijn geworden. Daarnaast is er ook een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling, gelet op het Taliban regime. Een voormalige mensenrechtenactivist getuigde het volgende (eigen onderlijning):

[citaat <https://www.lasvolta.it/4854/life-under-taliban-rule>]

De precare en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie die reeds jarenlang bestond in Afghanistan, is sinds augustus 2021 alleen maar verergerd.

Daar waar verwerende partij voor de overname van het volledige land door de Taliban meende dat Afghanen afkomstig uit gebieden die onder de controle waren van de Taliban minstens in aanmerking kwamen voor de subsidiare bescherming, meent zij thans dat dat niet meer het geval zou zijn nu Taliban het in het hele land voor het zeggen heeft.

Uit verschillende objectieve rapporten blijkt dat de reeds erg precare veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar verslechterd is onder het Talibanbewind. Nathalie Broadhurst, plaatsvervangend permanent vertegenwoordiger van Frankrijk bij de Verenigde Naties uitte haar bezorgdheid via een statement bij de Veiligheidsraad op 20 december 2022 waarin zij de verslechtering van de veiligheidssituatie sinds 2022 (naast veel andere aspecten) aankaartte. Haar statement luidde als volgt (eigen onderlijning):

[citaat <https://onu.delegfrance.org/afghanistan-the-security-situation-remains-a-serious-concern>]

II.2.3. Twee jaar na de machtsovername van de Taliban is de situatie dus desastreus, zoals erkend wordt door verschillende internationale organisaties, waaronder Amnesty International. Nog op 6 maart 2023 sprak de secretaris van Amnesty International, Agnès Callamard, het volgende uit omtrent de huidige mensenrechtensituatie (eigen onderlijning):

[citaat <https://www.amnesty-international.be/nieuws/tijd-dat-de-vn-mensenrechtenraad-voortdurende-meedogenloze-misstanden-van-de-taliban-in-afghanistan-aanpakt>]

De UNHCR bevestigt eveneens de bevindingen over grove mensenrechtenschendingen (eigen onderlijning):

[citaat niet-gespecificeerde bron]

Verder kan verwezen worden naar de opinie van de Raad van de Europese Unie, die eveneens de dramatische verslechtingen anno 2023 aankaart (eigen onderlijning):

[citaat <https://www.consilium.europa.eu/nl/policies/afghanistan-eu-response/>]

Ook ECRE benadrukt in hun working paper van 18 maart 2023 dat de mensenrechtensituatie alleen maar verslechtert, het lijden blijft toenemen alsook dat burgerslachtoffers blijven vallen vanwege de gerichte aanvallen (eigen onderlijning):

[citaat <https://ecre.org/wp-content/uploads/2023/03/ECRE-Working-Paper-Assessing-legal-grounds-for-protecting-Afghan-asylum-seekers-in-Europe-March-23.pdf>]

Het gaat dan ook niet op te stellen dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd zou zijn. Er is geen enkele garantie op het respecteren van de mensenrechten. Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan en tracht ten onrechte de desastreuze situatie in Afghanistan te relativiseren.

II.2.4. Deze grove mensenrechtenschendingen worden bewerkstelligd doordat de Taliban een enorm strike interpretatie van de sharia hanteren. Ze hebben immers het oude rechtssysteem afgeschaft en allerlei nieuwe statuten en eigen richtlijnen uitgevaardigd om die strikte interpretatie van de sharia af te dwingen. Sindsdien wordt elke uitdaging voor hun beleid gezien als een uitdaging voor het geloof zelf. Het systeem resulteert in executies en straffen, die volgens UNAMA "wreed, onmenselijk en vernederend" zijn. Binnen enkele dagen na zijn aantreden waren er al verschillende gevallen van ernstige mensenrechtenschendingen, waaronder willekeurige arrestaties, incommunicado-detentie, meldingen van het gebruik van marteling tijdens hechtenis, moorden, ontvoeringen en gedwongen verdwijningen:

[citaat EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 45-46]

Verzoekende partij kan dan ook onmogelijk terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven leiden zonder gevaar voor onmenselijk en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM.

II.2.5. Daarnaast verblijft verzoekende partij bijna anderhalf jaar in België en is zij volledig verwesterd. In de huidige omstandigheden maakt dit weldegelijk een belangrijk element uit en vergroot dit de kans aanzienlijk om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Immers, mensen zoals verzoekende partij die reeds geruime tijd in het buitenland verbleven worden door de Taliban als 'verwesterd' beschouwd.

Voor personen die als 'verwesterd beschouwd kunnen worden' omdat ze al sinds enige tijd in het buitenland verblijven, is de situatie namelijk erg gevaarlijk geworden. In dit verband wijst de UNHCR op het volgende (eigen vetjes):

[citaat <https://www.refworld.org/docid/611a4c5c4.html>, p. 2]

De Hoge Commissaris vraagt uitdrukkelijk om het element van terugkeer uit het Westen en het gevaar dat eruit voortvloeit voor verzoekers grondig in acht te nemen:

[citaat <https://www.ecoi.net/en/file/local/2086941/63e0cb714.pdf>]

Ook Uw raad bevestigde bij arrest dd. 31 maart 2022 dat verwerende partij weldegelijk rekening dient te houden met het argument dat 'verwestering' een bijkomend risico inhoudt voor Afghanen die geruime tijd vertrokken zijn uit Afghanistan:

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

II.2.6. NANSEN stelt bovendien in haar nieuw rapport dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders naar Afghanistan uit Europa:

[citaat NANSEN Note 3-22, "Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico's", p. 41-42]

Verwerende partij kan dus bezwaarlijk motiveren dat verzoekende partij geen risico loopt bij terugkeer na verblijf in een Europees land gezien er vrijwel geen enkel geval is van een terugkeer en er geen informatie voorhanden is aangaande hun situatie. Temeer daar de Taliban in het verleden reeds een negatief beeld hadden over dergelijke Afghanen en zij nu een enorm strikt islamitisch beleid hanteren die het Westen volledig afkeuren en zeer strenge straffen opleggen (zie infra).

Daarbovenop hebben Taliban aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat de rechtbank over hun lot zou beslissen:

[citaat <https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparole-taliban-affirme-que-les-afghans-expulses-deurope-seront-traduits-en-justice>, 31 augustus 2021]

In het rapport van NANSEN wordt tevens gesteld dat de gebeurtenissen in Afghanistan van augustus 2021 een nieuw en bijkomend element vormen die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, a fortiori voor personen die sinds geruime tijd in België verblijven en als 'verwesterd' beschouwd kunnen worden bij terugkeer naar Afghanistan (los van het persoonlijk relaas van de verzoekende partij).

NANSEN is van mening dat de strikte interpretatie van de sharia onder het Talibanbewind enerzijds een gegronde vrees voor vervolging doet ontstaan in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet (hierna 'Vw.') voor personen die lang in het buitenland verblijven en beschouwd kunnen worden als 'verwesterd' door de Taliban. Anderzijds doet het een reëel risico op ernstige schade ontstaan in de zin van artikel 48/4 Vw. voor burgers die terugkeren om te leven onder het Taliban-bewind, ongeacht een lang verblijf in het buitenland. Hoewel de situatie onstabiel is, blijkt uit objectieve bronnen voldoende dat de veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan erg problematisch is.

Het is erg moeilijk voor Afgaanse onderdanen om een specifieke vervolging te bewijzen. Enerzijds is de vervolging vaak niet persoonlijk te staven, omdat de vervolgingsfeiten zitten ingebed in de manier waarop de Afgaanse samenleving de Afgaanse burgers behandelt in het algemeen, en er aldus geen specifiek persoonlijk bewijs voorhanden is. Anderzijds is het vaak ook zo dat het voor Afgaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om toekomstige vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is.

Dat uw Raad dit tevens vaststelde in haar arrest dd. 04.06.21:

[citaat RvV 4 juni 2021, nr. 255 609]

Hieromtrent legt NANSEN uit dat, hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet, het geen vereiste betreft. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien:

"he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable...". Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen vaak een samenloop zijn van verschillende elementen.

Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken:

[citaat <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-directordepartment-international-protection.html>]

NANSEN komt tot de conclusie dat personen die gedurende lange tijd in het Westen verbleven hebben een specifiek risico op vervolging lopen omwille van gepercipieerde verwestering.

De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer an sich.

Nansen stelt: p. 15 -17 Nansen note

[citaat voormelde bron]

II.2.7. Verzoekende partij is in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging door de Taliban: p. 24 Amnesty International rapport

[citaat voormelde bron]

Verschillende bronnen tonen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de Taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, §5 Vw. volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging.

II.2.8. In een video bevestigde de Taliban hun visie tegenover Westerse ideologieën door te zeggen dat "the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies".

In het arrest van 27 november 2020 kende Uw Raad de vluchtelingenstatus toe omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging.

De RvV bepaalt het volgende:

[citaat RvV 27 november 2020, nr. 245 004]

Verwestering is per definitie een gegeven dat zich pas afspeelt na het vertrek, dus kunnen er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld worden.

Verzoekende partij is reeds anderhalf jaar in België. Zij is volledig geïntegreerd en deelt enkel nog de Westerse waarden. Er kan geen enkel twijfel bestaan dat verzoekende partij verwesterd is en er een reëel gevaar bestaat in zijn hoofde voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Zeker aangezien verzoekende partij kans op geseling of zelfs executie loopt ingeval hij zich niet houdt aan de sociale en thans vervreemde normen opgelegd door de Taliban:

[citaat Amnesty International Report 2022/23, Afghanistan]

II.2.9. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofdorde erkend worden als vluchteling.

II.2.10. Mocht Uw Raad – per impossibile – van mening zou zijn dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, meent zij dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, is al gebleken dat dit gaat om loze beloftes. De Taliban heeft immers herhaaldelijk geuit een streng islamitisch beleid te (willen) handhaven. Verschillende internationale rapporten hebben dan ook bewezen dat dit resulteerde in onmenselijke straffen en dat zij tot heden dergelijke schendingen blijven begaan. Het is dus duidelijk dat zij neigen terug te keren dan wel reeds zijn teruggekeerd naar hun voormalig schrikbewind (eigen onderlijning):

[citaat EUAA-rapport, "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023, p. 77-78]

De UNHCR verklaart hierover het volgende (eigen onderlijning):

[citaat <https://www.ecoi.net/en/file/local/2086941/63e0cb714.pdf>]

Voorts rapporteerde de Secretaris-Generaal op 27 februari 2023 nog het volgende over de zogenaamde amnestie die de Taliban meende te verlenen:

[citaat <https://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BFCF9B-6D27-4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/N2305123.pdf>]

De Taliban hanteert aldus een parallel rechtstelsel dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de sharia. Naast executies leidt de werking van dit systeem tot straffen die dus wreed, onmenselijk en vernederend zijn.

In het NANSSEN rapport worden de volgende incidenten aangehaald die reeds enkele dagen na de overname door de Taliban plaatsvonden: (p. 34-35)

[citaat voormelde bron]

NANSSEN komt tot de volgende conclusie: p. 47

[citaat voormelde bron]

Sinds de overname door de Taliban, was er een periode van daling wat betreft onschuldige burgersslachtoffers, doch is er opnieuw een stijging geweest sedert eind vorig jaar tot begin van dit jaar. Dat verwerende partij dan ook enkel cijfers naar boven haalt die spreken over de incidenten van 2021-2022, getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek (eigen onderlijning):

[citaat General Assembly Security Council, "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security"]

Verder formuleert NANSSEN volgende bevindingen in haar recent rapport aangaande de veiligheidsincidenten:

[citaat NANSSEN Note 3-22, "Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico's", p. 33-34]

Zoals ook onder II.2.3 aangehaald, is de situatie na bijna twee jaar van machtsverovering volledig ontspoord. De veiligheidssituatie blijft verslechteren en mensenrechten worden systematisch geschonden. Voor mensen die zouden moeten terugkeren -en zich dus al jaren in het Westen bevinden- is de situatie allicht precairder.

II.2.11. Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk beweren dat verzoekende partij terug kan keren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden.

Noch het COI focus rapporten, noch de EASO Afghanistan security Situation rapporten bewijzen het tegendeel wat betreft verwesterde Afghanen die terugkeren. Meer nog, deze rapporten geven zelf aan dat in de periode dat er onderzoek werd gedaan, hier nog geen duidelijke cijfers over gekend waren. Er is tot heden geen duidelijk standpunt gekend van de Taliban omtrent terugkeerders uit het Westen. Het EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 stelt het volgende:

[citaat EUAA-rapport, "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023, p. 77-78]

Ook de UNHCR onderlijnt dat er tot heden geen duidelijk en willekeurig beleid wordt toegepast door de Taliban. Sterker nog, de hoogstgeplaatste Taliban-leider heeft de toepassing van straffen volgens de sharia verplicht gesteld, waaronder openbare executies en lijfstraffen (eigen vetjes):

[citaat <https://www.ecoi.net/en/file/local/2086941/63e0cb714.pdf>]

In het opzicht van een onduidelijk beleid inzake terugkeerders uit het Westen én het handhaven van een zeer streng islamitisch beleid met zelfs toepassing van fysieke straffen, kan er bezwaarlijk worden besloten door de verwerende partij dat verzoekende partij geen risico loopt omwille van haar terugkeer uit het Westen gepaard met een verwesterd profiel.

Verwerende partij dwingt verzoekende partij aldus 'op goed geluk terug te keren' en te hopen dat de Taliban hem niet zullen viseren of straffen omwille van haar vertrek naar het Westen. Voor verwerende partij is het simpel: verzoekende partij moet terugkeren naar Afghanistan, opnieuw onderdrukt gaan leven en zich onderwerpen aan de strenge regels van de Sharia en van de Taliban zonder enige vrijheid, en hopen dat zij niet gedood wordt door de Taliban omdat zij hem te vrijgevochten of verwesterd beschouwen... Dit tart werkelijk alle verbeelding.

II.2.12 . Tot slot houdt verwerende partij geen rekening met de alsmaar groeiende dreiging van de ISKP. Nog op 29 april 2023 publiceerde The Diplomat het volgend artikel:

[citaat <https://thediplomat.com/2023/04/islamic-state-khorasan-province-is-a-growing-threat-in-afghanistan-and-beyond/>]

Verwerende partij minimaliseert aldus het huidig gevaar omwille van de ISKP en stelt enkel dat zij gerichte aanvallen uitvoeren. Doch dient verwerende partij rekening te houden met het gegeven dat de ISKP zich wijdverspreid bevindt en de Taliban er niet in slagen de invloed van de brutale groepering in te perken.

Ook NANSSEN merkt het volgende op in haar recent rapport:

[citaat NANSSEN Note 3-22, "Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico's" p. 41-42]

II.2.13. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en

blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.14. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiar de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 29 november 2023 brengt verzoeker foto's van zijn oom (stuk 1) ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Aldus kan verzoeker met zijn betoog geen afbreuk doen aan de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“Vooreerst verklaart u toen u 's ochtends rond zeven uur onderweg naar school was twee talibs die een bom aan het plaatsen waren te zijn tegengekomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 03.07.2023 (verder NPO), p. 14). U stelde hierbij dat geen van de twee talibs hierbij op de de uitkijk stond. Bovendien was het al klaarlicht en stelde u dat u dit zag op een weg waar de overheid regelmatig langs kwam (NPO, p. 16 en 18). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban zonder enige voorzorgsmaatregelen op klaarlichte dag een bom zouden plaatsen op een weg waar de overheid regelmatig passeerde. Zo liepen ze immers een zeer groot risico om betrapt en gestopt of aangevallen te worden door de overheid.

Voorts stelt u dat u na het zien van de bomplaatsing en de interactie met de taliban vrijwel meteen naar de overheid stapt zonder hier schijnbaar lang over na te denken of zonder de feiten vooraf met iemand te bespreken. Het is opmerkelijk dat u onmiddellijk besliste dit te vertellen aan de overheid aangezien u even ervoor aan de taliban, net om te vermijden dat u zou gaan klikken toen, al de gegevens van u en uw familie had moeten geven (NPO, p. 14). Bovendien woonde u in een door de taliban gecontroleerd gebied en verklaarde u zelf dat mensen die de taliban verklikten werden vermoord (NPO, p. 12-13). Van u, die een duidelijk zicht had op de controle- en machtsmechanismen van de taliban in uw dorp en regio, is het niet onredelijk om te verwachten dat u het besef had dat het doorgeven van eender welke informatie over de taliban, ernstige risico's met zich kon meebrengen. Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat dit besef bij u op dat moment aanwezig was. Dat u niet even stilstond bij de mogelijke gevolgen van uw acties komt gezien de door u geschetste veiligheidssituatie en houding van de taliban ten aanzien van verklikkers komt niet aannemelijk over.

Daarenboven is het opmerkelijk dat u niet meer details kan geven over het gevecht tussen de overheid en de taliban dat uitbrak nadat u informatie over de taliban had doorgegeven aan de overheid. U verklaart dat er een gevecht uitbrak nadat u terug thuis aankwam in Adur, Molokande, een dorp dat zich op ongeveer vijftien minuten wandelafstand bevindt van uw huis (NPO, p. 20).

Verder dan dit kan u geen informatie meer geven. U weet niet hoe het gevecht is verlopen, wat de afloop van het gevecht was en of er slachtoffers of doden vielen. Gevraagd of u meer informatie vroeg aan uw familie over het gevecht zei u dat uw ouders oude mensen zijn en dat er niemand naar die plaats is gegaan om meer informatie te vragen en dat u dit daarom ook niet gevraagd hebt. (NPO, p. 20). Uw melding van de bomplaatsing en het daaropvolgende gevecht tussen de overheid en de taliban waren nochtans de rechtstreekse aanleiding van uw problemen met de taliban. Dat u niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd omtrent de vermeende exacte gebeurtenissen en de nasleep ervan, die een grote impact op en verregaande gevolgen voor uw familie zouden hebben gehad, overtuigt niet en doet afbreuk aan de ernst en waarachtigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.”

Verzoeker kan evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat zijn verklaringen omtrent de ontvoering van zijn vader niet eensluidend zijn door te stellen dat de gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken in haastige omstandigheden verlopen. De Raad stelt vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure.

Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft.

Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Verzoeker kan dus evenmin stellen dat het jaartal 2017 diende te zijn maar dat dit verkeerdelijk werd genoteerd.

De Raad treedt de bestreden beslissing aldus bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

“Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot uw vaders ontvoering niet eensluidend. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u namelijk dat uw vader werd meegenomen door de taliban (Vragenlijst CGVS, p. 2, nr. 3.5). Op het CGVS maakt u hiervan initieel geen gewag. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u dit op het CGVS nog niet had verteld, zei u dan dat u dit wel had verteld en stelde u dat uw vader werd meegenomen nadat u de eerste dreigbrief had ontvangen, dat hij tien dagen werd opgesloten en dat hij met hulp van de ouderen werd vrijgelaten. Opnieuw geconfronteerd met het feit dat u dit nog niet eerder had verteld, zei u dan weer dat u er nog niet over had gepraat omdat u dacht dat de vraag u gesteld ging worden (NPO, p. 23). Echter, er werd u gevraagd om alle incidenten en gebeurtenissen op te sommen die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan en na uw vrij relaas werd er driemaal gevraagd of u alle redenen had gegeven. U beantwoordde de vraag positief en zei niets over de ontvoering van uw vader (NPO, p. 15 en 23). Dat u dit essentiële element niet spontaan hebt aangehaald, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van asielrelaas. Daarnaast zijn uw verklaringen op het CGVS hierover niet consistent met uw verklaringen op de DVZ. Op de DVZ verklaarde u immers dat uw vader werd ontvoerd door de taliban toen u in Nimroz was en liet u blijken dat hij werd meegenomen in 2020, nadat u een tweede keer besliste om te vertrekken uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS, p. 2, nr. 3.5). Op het CGVS verklaart u echter dat uw vader werd ontvoerd de dag dat u de eerste dreigbrief had ontvangen op 12 oktober 2017 (NPO, p. 23). Dit is echter een verschil van meer dan twee jaar. Uw inconsistente verklaringen over het moment van de ontvoering doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Bij gebrek aan andere dienstige argumenten in het verzoekschrift aangaande verzoekers vluchtrelaas, neemt de Raad de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing eveneens over:

“Waar u op het CGVS nog aanhaalt dat uw huis werd platgebrand toen u voor de eerste keer vertrok uit Afghanistan, meer bepaald op 1 december 2017, verklaarde u op de DVZ expliciet dat de taliban uw huis platbrandde in 2020 (Vragenlijst CGVS, p. 2, nr. 3.5). Aan het begin van het interview op het CGVS vermeldt u wel dat er een klein verschil was met betrekking tot de datum van het incident met uw huis en verklaart u dat uw huis op 1 december 2017 in brand werd gestoken (NPO, p. 3-4). Dit is echter een verschil van meer dan drie jaar. Uw verklaring overtuigt niet. U legt hierbij ook een aantal foto's neer. Op deze foto's wordt een door brand beschadigd huis afgebeeld.

Wie dit huis toebehoort blijkt niet uit deze foto's. Ook waar en wanneer deze foto's genomen worden blijkt uit niets. Bovendien kan aan privéfoto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Ook moet worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste interview op de DVZ niet vermeldde dat u een jaar in Iran hebt gewoond en dat u nadien (gedwongen) terugkeerde naar Afghanistan. Ook bent u inconsistent in uw verklaringen met betrekking tot hoe lang u na uw terugkeer dan nog in Afghanistan hebt gewoond. Eerst verklaart u gedurende zes maand als arbeider te hebben gewerkt totdat uw schoonbroer de job als securityagent voor u vond en regelde (NPO, p. 7). U verklaart op 26 mei 2019 te zijn begonnen als securityagent en dat u ongeveer zes à zeven maanden als agent hebt gewerkt (NPO, p. 14). Dit wil zeggen dat u rond december 2018 terug naar Afghanistan keerde. Toen u gevraagd werd hoe lang u in Afghanistan verbleef toen u terugkwam uit Iran zei u dat u nog zeven maanden in Afghanistan verbleef vooraleer u terug vertrok (NPO, p. 13). U verklaarde echter ook dat u in juni 2020 vertrok uit Afghanistan (NPO, p. 23). Dit wil zeggen dat u ongeveer nog anderhalf jaar in Afghanistan hebt gewoond vooraleer u terug vertrok uit Afghanistan. Dat u geen correct beeld schetst van de periodes dat u in Afghanistan verbleef doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorst verklaart u twee dagen na het gevecht dat u een eerste dreigbrief te hebben ontvangen, de taliban die avond bij u langskwamen, u vluchtte, uw vader werd ontvoerd en een paar maanden later uw ouderlijk huis in brand gestoken (NPO, p. 14-15 en 23). Nadien gebeurt er gedurende bijna twee jaar niets (NPO, p. 8). Gevraagd hoe het komt dat de taliban u na bijna twee jaar plots nog een dreigbrief stuurden zei u dat iemand waarschijnlijk verklikt had dat u terug in Afghanistan was en de taliban u daarom terug een brief stuurden. U stelde hierbij dat als uw vader u aan het hen zou hebben gegeven ze u binnen 1 minuut zouden vermoorden omdat de dood de enige straf was voor een spion (NPO, p. 22). In het licht van deze bewering en gezien de eerdere feiten naar aanleiding van de weigering van uw vader u aan de taliban uit te leveren is het dan ook onbegrijpelijk dat u na het ontvangen van de tweede dreigbrief op 15 augustus 2019 pas in juni 2020 Afghanistan heeft verlaten. De eerste keer dat u een dreigbrief ontving vertrok u de dag nadien al uit uw regio (NPO, p. 5 en 23). Dat u nog tien maanden wacht alvorens te vertrekken en u deze keer zo laks omgaat met uw eigen veiligheid komt is doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u de twee dreigbrieven die u kraag van de taliban neer. Wat betreft deze brieven moet worden opgemerkt dat het slechts kopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Daarnaast blijkt de inhoud van de tweede brief niet helemaal in overeenstemming met uw verklaring dat de taliban u nog steeds zou zoeken omdat u door hen werd gezien als spion naar aanleiding van de gebeurtenissen met de bom (NPO, p. 23). Uit brief blijkt immers dat de taliban u bedreigen omwille van uw job en eisen dat u uw job stopzet. Het feit dat u na ontvangst van deze dreigbrief uw werk zonder meer heeft verdergezet en heeft kunnen verderzetten tot aan het einde van uw contract doet dan trouwens ook verbazen (NPO, 22). De door u neergelegde brieven herstellen uw ongeloofwaardige verklaringen niet. De vaststelling dat u de inhoud van een door u neergelegd stuk ter staving van uw asielmotieven niet kent tast eveneens de ernst van uw verklaringen en de waarachtigheid van uw asielrelaas verder aan.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Ook hier gaat het om louter kopieën en kan worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten (cfr. supra). Uw taskara houdt bovendien enkel verband met uw identiteit die hier niet betwist wordt. Ter staving van uw werk als securityagent legt u een aantal documenten neer, maar u weet niet wat er in staat omdat zij in het Engels zijn opgesteld. U heeft aan niemand gevraagd om dit te verlaten voor u.

Gevraagd waarom u dit niet deed zei u dat ze u op het kantoor hebben uitgelegd wat deze documenten waren (NPO, p. 9-10). Aangezien u deze documenten voorlegt om uw profiel te ondersteunen mag verwacht worden van u dat u de nodige inspanningen onderneemt om te achterhalen wat er in deze documenten werd geschreven. Zoals al werd opgeworpen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast door het neerleggen van stukken waarvan u zelf de inhoud niet kent.

Uw loonfiches van uw job in België tonen aan dat u hier werkt, maar houden geen verband met uw problemen met de taliban."

Wat betreft de door de verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegde foto's van zijn oom, die een aanslag van de taliban net overleefde en opgenomen werd in het ziekenhuis met zware verwondingen, wijst de Raad erop dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verzoeker legt overigens verder niet uit wat hij concreet met deze foto's wenst aan te tonen.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België van anderhalf jaar en wijst op zijn verwestering, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd.

De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat *"zina betreft"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van

mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat zijn verblijf in België voor hem een risico zou inhouden om bij terugkeer te worden vervolgd vanwege verwestering. Verzoeker stelt hierbij dat hij volledig geïntegreerd is en enkel nog de Westerse waarden deelt. Verzoeker laat na om maar één enkel concreet element aan te voeren waaruit zijn verwestering zou blijken. Uit voorliggende elementen blijkt aldus geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts sinds april 2022 in België heeft verbleven in het kader van de asielprocedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker spreekt nog steeds Pashtou, zo blijkt uit diens persoonlijk onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, stuk 6) en ter terechtzitting.

Wat de machtsvername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen,

ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijks of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker beroept zich evenmin op een persoonlijk element dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP